DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 13 juli 2006 *

I mål C-74/04 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 16 februari 2004,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Mölls, i egenskap av ombud, biträdd av H.-J. Freund, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i Luxemburg

klagande,

i vilket den andra parten är:

Volkswagen AG, Wolfsburg (Tyskland), företrätt av R. Bechtold och S. Hirsbrunner, Rechtsanwälte, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (referent) och U. Lõhmus,

generaladvokat: A. Tizzano,

justitiesekreterare: handläggaren K. Sztranc,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 29 september 2005,

och efter att den 17 november 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 3 december 2003 i mål T-208/01, Volkswagen mot kommissionen (REG 2003, s. II-5141) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade förstainstansrätten kommissionens beslut 2001/711/EG av den 29 juni 2001 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende COMP/F-2/36.693 — Volkswagen) (EGT L 262, s. 14) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrunden till tvisten och tillämpliga bestämmelser

2 Bakgrunden till tvisten och de tillämpliga bestämmelserna, såsom de anges i den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande.

3 Volkswagen AG (nedan kallat Volkswagen), som är ett holdingbolag och samtidigt det största företaget i Volkswagenkoncernen, är verksamt inom fordonstillverkning. De fordon som tillverkas av Volkswagen säljs i gemenskapen inom ramen för en selektiv och exklusiv säljorganisation av handlare med vilka sökanden har slutit ett standardåterförsäljaravtal (nedan kallat återförsäljaravtalet).

4 Enligt 4.1 § i återförsäljaravtalet, i dess version från september 1995 och januari 1998, tilldelar Volkswagen ett avtalsområde för leverans och kundtjänst på respektive återförsäljare. Denne åtar sig att inom sitt ansvarsområde kraftigt öka försäljningsvolymen och kundservicen samt utnyttja marknadspotentialen optimalt. Enligt 2.6 § (i dess version från januari 1989) eller 2.1 § (i dess version från september 1995 och januari 1998) i återförsäljaravtalet åtar sig handlaren att "tillvarata och främja de intressen som Volkswagen AG, Volkswagens distributionsorganisation och märket Volkswagen företräder". Det fastställs också att "återförsäljaren skall uppfylla alla avtalskrav i fråga om distributionen av fabriksnya Volkswagenbilar, lagerhållning av reservdelar, kundtjänst, försäljningsökning, marknadsföring och utbildning samt försäkring av en viss standard på kapaciteten på respektive område inom Volkswagenkoncernen". Enligt 8.1 § i återförsäljaravtalet "lämnar [Volkswagen] icke bindande prisrekommendationer för konsumentpriser och rabatter".

5 Efter ett klagomål från en bilköpare riktade kommissionen, i enlighet med artikel 11 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962 första förordningen om tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), den 17 juli 1997 och den 8 oktober 1998 en begäran om upplysningar till bolaget om dess prispolitik, och särskilt om fastställandet av försäljningspriserna rörande bilmodellen Volkswagen Passat i Tyskland. Sökanden svarade på respektive begäran den 22 augusti 1997 och den 9 november 1998.

6 På grundval av dessa uppgifter överlämnade kommissionen den 22 juni 1999 ett meddelande om anmärkningar till Volkswagen. I detta meddelande beskylldes Volkswagen för att ha åsidosatt artikel 81.1 EG, eftersom företaget hade avtalat om en konsekvent prisdisciplin med de tyska handlarna i sin säljorganisation vid försäljning av modellen Volkswagen Passat.

7 I detta meddelande erinrade kommissionen särskilt om tre rundskrivelser som Volkswagen hade tillställt sina tyska återförsäljare den 26 september 1996, den 17 april och den 26 juni 1997 samt om fem skrivelser som tillställts vissa av återförsäljarna den 24 september, den 2 och den 16 oktober 1996, den 18 april 1997 och den 13 oktober 1998 (nedan kallade de omtvistade uppmaningarna).

8 Volkswagen besvarade detta meddelande om anmärkningar genom en skrivelse av den 10 september 1999 och bekräftade att det där beskrivna sakförhållandet i huvudsak stämde. Volkswagen begärde inte att få yttra sig.

9 Kommissionen riktade två nya skrivelser med begäran om upplysningar till Volkswagen den 15 januari och den 7 februari 2001, vilka besvarades den 30 januari och den 21 februari 2001.

10 Kommissionen delgav den 6 juli 2001 Volkswagen det omtvistade beslutet. Beslutet har följande lydelse:

"Artikel 1

Volkswagen AG har begått en överträdelse mot bestämmelserna i artikel 81.1 i EG-fördraget, eftersom företaget har fastställt försäljningspriserna för modellen Volkswagen Passat genom att uppmana sina tyska återförsäljare att vid köp av denna modell endast bevilja begränsade rabatter eller inga rabatter alls.

Artikel 2

På grund av den överträdelse som anges i artikel 1 ådöms Volkswagen ett bötesbelopp på 30,96 miljoner euro.

...

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Volkswagen AG, D-38436 Wolfsburg.

..."

Den överklagade domen

11 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 september 2001 yrkade Volkswagen i första hand att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras och, i andra hand, att det bötesbelopp som Volkswagen hade ådömts skulle nedsättas.

12 Förstainstansrätten fastställde i punkt 32 i den överklagade domen, med hänvisning till punkt 69 i sin dom av den 26 oktober 2000 i mål T-41/96, Bayer mot kommissionen (REG 2000, s. II-3383), att begreppet avtal, i den mening som avses i artikel 81.1 EG, sådant det tolkats i rättspraxis, bygger på att det föreligger en gemensam vilja mellan minst två parter, där uttrycksformen inte har någon betydelse så länge den utgör ett troget uttryck för parternas vilja.

13 Förstainstansrätten påpekade i punkt 33 i den överklagade domen att det följer av fast rättspraxis att när en tillverkares beslut utgör ett ensidigt agerande från företagets sida, omfattas inte detta beslut av förbudet i artikel 81.1 EG (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 25 oktober 1983 i mål 107/82, AEG mot kommissionen, REG 1983, s. 3151, punkt 38, svensk specialutgåva, volym 7, s. 287, och av den 17 september 1985 i de förenade målen 25/84 och 26/84, Ford mot kommissionen, REG 1985, s. 2725, punkt 21, samt domen i det ovannämnda målet Bayer mot kommissionen, punkt 66).

14 Förstainstansrätten förtydligade i punkt 35 i den överklagade domen att det av denna rättspraxis framgår att man bör skilja mellan de fall där ett företag har vidtagit en verkligt ensidig åtgärd, således utan att det föreligger något uttryckligt eller underförstått deltagande av ett annat företag, och de fall där åtgärden endast är skenbart ensidig. Även om de förstnämnda fallen inte omfattas av artikel 81.1 EG skall de sistnämnda anses utgöra ett avtal mellan företag och kan därmed omfattas av tillämpningsområdet för denna artikel. Detta är särskilt fallet när det till

förfaranden och åtgärder som begränsar konkurrensen, vilka skenbart vidtagits på ett ensidigt sätt av tillverkaren inom ramen för dennes kontraktsförhållanden med sina återförsäljare, föreligger samtycke från dessa återförsäljare, åtminstone underförstått (domen i det ovannämnda målet Bayer, punkt 71).

15 Förstainstansrätten fastslog i punkt 38 i den överklagade domen att det inte har styrkts att de omtvistade uppmaningarna verkligen har genomförts.

16 Förstainstansrätten påpekade vidare i punkt 39 i den överklagade domen att det argument som kommissionen åberopat i första hand, för att visa förekomsten av ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG, avser att Volkswagens omtvistade säljpolitik underförstått hade accepterats av återförsäljarna när återförsäljaravtalet undertecknades.

17 Förstainstansrätten uttalade i punkt 43 i den överklagade domen att kommissionens ståndpunkt innebär att en återförsäljare som har undertecknat ett återförsäljaravtal som är förenligt med konkurrensrätten, vid tidpunkten för undertecknandet och genom denna underskrift, skall anses i förväg ha godtagit en senare rättsstridig utveckling av detta avtal, även om återförsäljaren inte kunde förutse en sådan utveckling, just på grund av att detta avtal var förenligt med konkurrensrätten.

18 Förstainstansrätten påpekade i punkt 45 i den överklagade domen att det förvisso är möjligt att anse att en utveckling av ett avtal har godtagits i förväg, vid tidpunkten för och genom undertecknandet av ett lagligt återförsäljaravtal, när det gäller en laglig utveckling av ett avtal som antingen förutses i detta eller utgör en utveckling som återförsäljaren, med hänsyn till handelsbruk och bestämmelser, inte kan vägra. Däremot kan man inte, enligt förstainstansrätten, anse att en rättsstridig utveckling

av ett avtal har godtagits i förväg vid tidpunkten för och genom undertecknandet av ett lagligt försäljningsavtal.

19 Förstainstansrätten tillfogade i punkt 46 i den överklagade domen att kommissionen således i förevarande fall felaktigt har påstått att när Volkswagens återförsäljare undertecknade återförsäljaravtalet samtyckte de till de omtvistade uppmaningarna.

20 Förstainstansrätten drog i punkt 47 i den överklagade domen slutsatsen att kommissionen har gjort en felaktig tolkning av den rättspraxis som den åberopat till stöd för sin ståndpunkt när den hävdat att det enligt domarna i de ovannämnda målen AEG mot kommissionen och Ford mot kommissionen samt dom av den 24 oktober 1995 i mål C-70/93, Bayerische Motorenwerke, REG 1995, s. I-3439, och enligt förstainstansrättens dom av den 6 juli 2000 i mål T-62/98, Volkswagen mot kommissionen, REG 2000, s. II-2707, inte är nödvändigt, åtminstone inte när det gäller en selektiv säljorganisation som i förevarande fall, att i en återförsäljares beteende i samband med tillverkarens uppmaning efterforska ett samtycke till denna uppmaning (till exempel efter att ha mottagit uppmaningen), och att detta samtycke skall anses ha givits redan på den grunden att återförsäljaren har inträtt i säljorganisationen.

21 Förstainstansrätten påpekade i punkt 56 i den överklagade domen att det dessutom skall framhållas att den av kommissionen försvarade ståndpunkten klart motsägs av domstolens dom av den 12 juli 1979 i de förenade målen 32/78 och 36/78–82/78, BMW Begium m.fl. mot kommissionen (REG 1979, s. 2435), och av den 11 januari 1990 i mål C-277/87, Sandoz prodotti farmaceutici mot kommissionen (REG 1990, s. I-45), samt av förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Bayer mot kommissionen, som Volkswagen har åberopat till stöd för sin talan. I samtliga domar i dessa mål anges nämligen att det är nödvändigt att styrka en samstämmig vilja för att det skall kunna konstateras att avtal föreligger i den mening som avses i artikel 81.1 EG. Vidare måste en sådan samstämmig vilja avse ett bestämt beteende, vilket i sådana fall måste vara känt av parterna när de samtycker till detta.

22 Förstainstansrätten underströk i punkt 61 i den överklagade domen att kommissionens andrahandsargument att även om man antar att en förbehållsklausul är nödvändig i återförsäljaravtalet, för att man skall kunna konstatera att de omtvistade uppmaningarna infogats i detta avtal, bör 2.1 eller 2.6 § i detta avtal anses utgöra en sådan klausul.

23 Förstainstansrätten underkände andrahandsargumentet och uttalade i punkt 63 i den överklagade domen att 2.1 eller 2.6 § i återförsäljaravtalet bara kan tolkas så, att de endast avser åtgärder som är lagenliga. Om man påstod motsatsen, skulle detta, enligt förstainstansrätten, innebära att man från en sådan avtalsklausul, som är avfattad på ett neutralt sätt, kunde utläsa att återförsäljarna hade ingått ett rättsstridigt avtal. Förstainstansrätten tillfogade i punkt 64 i nämnda dom att även 8.1 § i återförsäljaravtalet är avfattad på ett neutralt sätt, och till och med på ett sätt som hindrar Volkswagen från att utfärda bindande prisrekommendationer.

24 Förstainstansrätten ogiltigförklarade därför det omtvistade beslutet.

Parternas yrkanden och grunden för överklagandet

25 Kommissionen har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen, återförvisa målet till förstainstansrätten och förplikta Volkswagen att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Kommissionen har till stöd för sin talan endast åberopat grunden att förstainstansrätten har tillämpat artikel 81.1 EG på ett felaktigt sätt.

27 Volkswagen har yrkat att överklagandet skall ogillas och att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

Parternas argument

28 Kommissionen har som stöd för sin talan gjort gällande att förstainstansrätten har tillämpat artikel 81.1 EG på ett felaktigt sätt när den bedömde att de omtvistade uppmaningarna inte utgjorde ett avtal mellan företag i den mening som avses i domstolens fasta rättspraxis.

29 Kommissionen påpekade att enligt domstolens fasta rättspraxis innebär den omständighet att en återförsäljare ingår i en selektiv säljorganisation att denne direkt eller indirekt har accepterat tillverkarens säljpolicy (domarna i de ovannämnda målen AEG mot kommissionen, punkt 38, och Ford mot kommissionen, punkt 21, samt dom av den 6 januari 2004 i de förenade målen C-2/01 P och C-3/01 P, BAI och kommissionen mot Bayer, REG 2004, s. I-23, punkt 144).

30 Kommissionen har tillfogat att enligt fast rättspraxis har det dessutom bedömts att en uppmaning som en biltillverkare riktar till sina återförsäljare, med vilka den har avtal, inte utgör en sådan ensidig rättsakt som inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 81.1 EG, utan är ett avtal enligt denna bestämmelse när den är en del av en helhet av pågående affärsförbindelser, som regleras av ett dessförinnan träffat allmänt avtal (se domarna i de ovannämnda målen Ford mot kommissionen, punkt 21, Bayerische Motorenwerke, punkterna 15 och 16 samt av den 18 september 2003 i mål C-338/00 P, Volkswagen mot kommissionen, REG 2003, s. I-9189, punkt 60).

31 Kommissionen har gjort gällande att denna rättspraxis inte har beaktats i den överklagade domen, vilken därför är oförenlig med de selektiva säljorganisationernas natur.

32 Kommissionen anser att återförsäljaren genom att underteckna avtalet har godtagit att framtida åtgärder vidtas vad gäller det. Kommissionen har påpekat, i motsats till vad förstainstansrätten uttalade i punkterna 45 och 56 i den överklagade domen, att sådana åtgärder inte nödvändigtvis skall anges i återförsäljaravtalet eller överensstämma med lagstiftningen för att utgöra ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG.

33 Volkswagen har gjort gällande att förstainstansrättens tolkning av avtalsbegreppet helt överensstämmer med domstolens rättspraxis och artikel 81.1 i EG-fördraget.

Domstolens bedömning

34 Kommissionen har i huvudsak gjort gällande att förstainstansrätten inte kunde bortse från att när en återförsäljare undertecknar ett återförsäljaravtal så godtar denne på förhand samtliga åtgärder som fordonstillverkaren vidtar i detta avtalsförhållande.

35 Kommissionen har till stöd för denna uppfattning hänvisat till fast rättspraxis. Enligt denna rättspraxis utgör en uppmaning som en biltillverkare riktar till sina återförsäljare, med vilka denne har avtal, inte en ensidig handling, utan ett avtal enligt artikel 81.1 EG, när uppmaningen är en del av en helhet av pågående affärsförbindelser, som regleras av ett dessförinnan träffat allmänt avtal.

36 Den rättspraxis som kommissionen har hänvisat till medför inte att varje uppmaning från en fordonstillverkare till återförsäljarna utgör ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG och befriar inte kommissionen från att i varje enskilt fall visa att det är fråga om parternas i återförsäljaravtalet samstämmiga vilja.

37 Det skall påpekas att förstainstansrätten med rätta har påpekat i punkterna 30–34 i den överklagade domen att det är tillräckligt för att det skall föreligga ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG att ett beslut eller ett skenbart ensidigt agerande åtminstone uttrycker parternas gemensamma vilja, medan det sätt på vilket denna vilja kommer till uttryck inte i sig har någon avgörande betydelse.

38 Såsom Volkswagen har påpekat i punkt 29 i sin svarsskrivelse med avseende på överklagandet skulle en motsatt lösning innebära en omvänd bevisbörda när det gäller frågan huruvida konkurrensreglerna har åsidosatts och åsidosätta oskuldspresumtionen.

39 Parternas vilja kan utläsas såväl av bestämmelserna i det aktuella återförsäljaravtalet som ur parternas agerande, särskilt om återförsäljarna eventuellt indirekt har godtagit tillverkarens uppmaning (se, för ett liknande resonemang, domen av den 18 september 2003 i det ovannämnda målet Volkswagen mot kommissionen, punkterna 61–68).

40 Kommissionen har i detta mål, vad beträffar den första situationen, dragit slutsatsen att det förelåg en gemensam vilja mellan parterna till följd av bestämmelserna i det berörda återförsäljaravtalet. Förstainstansrätten skulle därför, vilket den även har gjort, pröva huruvida uppmaningarna uttryckligen ingår i återförsäljaravtalen eller åtminstone om avtalets bestämmelser ger fordonstillverkaren en rätt att använda sig av uppmaningarna.

41 Det skall härvidlag påpekas att domstolen i punkt 20 i den ovannämnda domen Ford mot kommissionen inte godtog argumentet om påstådd ensidighet hos vissa selektiva säljåtgärder för motorfordon. Domstolen påpekade att återförsäljaravtal alltid måste överlämna vissa omständigheter till tillverkarens senare beslut och att dessa beslut uttryckligen angetts i bilaga 1 till det berörda återförsäljaravtalet.

42 Domstolen fann också i punkt 64 i den ovannämnda domen av den 18 september 2003 i målet Volkswagen mot kommissionen att förstainstansrätten korrekt hade funnit att Volkswagens åtgärder för att begränsa leveranserna till de italienska återförsäljarna hade införts i det uttryckliga syftet att hindra återexport från Italien och att dessa åtgärder var en del av affärsrelationen mellan återförsäljaravtalets parter, eftersom det enligt det berörda återförsäljaravtalet var möjligt att begränsa leveranserna.

43 Det skall i detta sammanhang påpekas att det inte följer av domstolens rättspraxis att det nödvändigtvis är avgörande för denna bedömning att det berörda avtalets bestämmelser överensstämmer med konkurrensreglerna. Förstainstansrätten har således gjort en felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 45 och 46 i den överklagade domen, fann att bestämmelser som överensstämmer med konkurrensreglerna inte heller kan möjliggöra uppmaningar som strider mot dessa regler.

44 Det kan nämligen inte omedelbart uteslutas att en uppmaning som strider mot konkurrensreglerna kan anses vara tillåten enligt skenbart neutrala bestämmelser i återförsäljaravtalet.

45 Förstainstansrätten kunde följaktligen inte avstå från att pröva varje bestämmelse i återförsäljaravtalet utan att göra en felaktig rättstillämpning, eftersom rätten i förevarande fall skulle beakta samtliga relevanta omständigheter, som exempelvis avtalets syften mot bakgrund av dess ekonomiska och juridiska sammanhang.

46 Vad beträffar den andra situationen, nämligen att det saknas relevanta avtalsbestämmer, krävs det för att ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG skall föreligga att det finns ett direkt eller indirekt samtycke från återförsäljarna till den åtgärd som fordonstillverkaren har vidtagit (se, för ett liknande resonemang, särskilt domen i det ovannämnda målet BMW Belgium m.fl. mot kommissionen, punkterna 28–30).

47 I detta mål är denna andra situation dock inte intressant, eftersom kommissionen inte har gjort gällande att återförsäljarna har gett ett direkt eller indirekt samtycke.

48 Det följer av vad som ovan anförts att förstainstansrätten, för att kunna avgöra om de omtvistade uppmaningarna har blivit en del av Volkswagens samlade affärsrelationer med återförsäljarna, skulle ha prövat om de omtvistade uppmaningarna gjordes eller godkändes enligt bestämmelserna i återförsäljaravtalet, med beaktande av avtalets syfte och mot bakgrund av dess juridiska och ekonomiska sammanhang.

49 Vad beträffar den tolkning som förstainstansrätten har gjort av bestämmelserna i återförsäljaravtalet i detta mål skall det påpekas att det följer av artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga att förstainstansrätten ensam är behörig dels att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels att bedöma

dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna, är domstolen enligt artikel 225 EG behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga rubricering av dessa omständigheter och de rättsliga följder som förstainstansrätten ansett att dessa bör få (se, särskilt, dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 23).

50 Vad beträffar bestämmelserna i återförsäljaravtalet har förstainstansrätten i punkt 2 i den överklagade domen otvetydigt slagit fast att återförsäljaren enligt 2.1 och 2.6 §§ i återförsäljaravtalet skall tillvarata och främja de intressen som Volkswagens distributionsorganisation och märket Volkswagen företräder samt uppfylla alla avtalskrav i fråga om distribution av fabriksnya Volkswagenbilar och att öka försäljningen.

51 Det framgår även av punkt 2 i den överklagade domen att enligt 8.1 § i återförsäljaravtalet lämnar Volkswagen icke bindande prisrekommendationer för konsumentpriser och rabatter.

52 Förstainstansrätten har vid sin konkreta prövning av återförsäljaravtalet, i punkterna 62–68 i den överklagade domen, slagit fast att ovannämnda artiklar inte kan anses bemyndiga Volkswagen att ge bindande uppmaningar till återförsäljarna avseende priset på nya fordon och att de omtvistade uppmaningarna inte utgjorde ett avtal i den mening som avses i artikel 81.1 EG.

53 Förstainstansrätten har korrekt lagt vikt vid hur bestämmelserna i återförsäljaravtalet var utformade när rätten värderade deras innehåll. Domstolen har emellertid i princip inte behörighet att kontrollera förstainstansrättens bedömning vid överklagande. Enligt förstainstansrättens bedömning var bestämmelserna neutrala eller rentav förbjudande vad gäller Volkswagens möjlighet att lämna bindande pris-

rekommendationer. Förstainstansrätten har dock gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den fann att bestämmelser som överensstämmer med konkurrensreglerna inte kan anses tillåta uppmaningar som strider mot dessa regler.

54 Detta fel saknar emellertid betydelse för förstainstansrättens välgrundade slutsats att de omtvistade uppmaningarna i detta mål inte kan anses som ett "avtal" i den mening som avses i artikel 81.1 EG.

55 Mot bakgrund av vad som anförts ovan gjorde förstainstansrätten en korrekt bedömning när den i punkt 68 i den överklagade domen ogiltigförklarade det omtvistade beslutet.

56 Härav följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118 i samma regler, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Volkswagen har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall Volkswagens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter